

Oscar & Hellen Rinell
637 Shinsaike
H I M E J I.
Japan.

Göteborg Långfredagen-Esterdagen
den 31 mars 1961.

nr 128.

Min käre Oscar!

Nu ska du gratuleras så hjärtligt sååå på din 65-årsdag! Trenne svägerskor omsluter dej med sin kärlek! Du kanske tackar och lovar för avståndet. Men det kan nog förkortas rätt vad det är, ska du se. Om vi nu bara är inne på rätt våglängd så drabbar vi väl i alla fall samman någonstans i etern. Du ska veta att vi är så lyckliga att äga dej i vårt sammanhang. Stolta är vi också för den delen. Och utöver alla dessa varma tankar och önskningar går allt det goda som vi begär av Himmelens Gud att Han skall skänka dej. Jag fröjdas varje gång jag tänker på din stora gärning bland Japans ungdom och den lycka det skänker dej. I morse ringde jag Mattis för att få veta hur det är med din lilla Ma. Jo då, det är ganska bra. Hon levde ju upp i tisdags då hon fick besök direkt från er av miss Post. Mattis sa att dom hade försökt ordna så att andra besök skulle utebli den dagen. Och det lyckades. Och Ma var lycklig. Därom har ni väl hört direkt från miss Post eller någon stockholmare, förstår jag.

Hellen skrev något i ett brev till flickorna den 15 ds om att du ev. skulle komma hem. Men jag har faktiskt inte fattat om det är djupaste allvar eller om det är ett aprilskämt i mars? Nej, när jag vänder på brevet ser det högst allvarligt ut. Ja, det ska bli spännande att få veta hur det går. Om det går bra så får vi innerligt hoppas att Ma får uppleva din ankomst. För ett tag sedan hade hon rätt hög feber och det lät inte så hoppfullt. Mattis talade om att hon tjusat till någon läkare på S:t Erik, som är mycket intresserad av Kina och vill ha hennes hjälp, då det gäller vissa böcker å sånt, om jag nu uppfattade henne rätt i telefon i dag. Och nu hoppas dom att hon ska få stanna kvar på detta sjukhus, så länge hon behöver sjukhusvård. Och det hoppas jag också. Lindberg är väldigt dålig. Nu har dom vakat så länge allesammans, så dom orkar inte längre. Och doktorn har lovat att försöka få in honom på ett vårdhem nu. Dom hoppades under påsken. Det vore skönt för alla. L. har ju själv ingen glädje av livet längre. Och det vore en gudomlig gärning om Herren tod hem sin gamle vän. Tänk, vilken skillnad på ovannämnda två gamla människor! Din lilla Ma är ju en tillgång så länge hon lever, om hon får vara som nu och inte får det allt för besvärligt. Gud signe henne!

Det var så sant! Ett ord till om födelsedagen din. Senast den 7 april sätter vi in kr. 30:- på den här sparbanksboken vi har här. Och det skulle bli ett aldrig så litet bidrag till det teologiska verk som du samlar på. Vassego! *Trenn*
Och nu ska fortsättningen av detta brev gå till

Min älskade lillasyster!

Vad är det nu jag ska säga till dej, som inte fyller nånting vidare! Jo, vi kan väl börja med Olle. Vilket under att allt detta hemska har passerat och att vi nu bara tackar Gud för allt. Jag antar att ni har fått åtta-arksbrev av den 14 ds? Och före detta brev har ni Vepan med en lång redogörelse av David. Olle skrev den 26 ds i brev som jag fick i Kärvgår följande: "I vilken tidning hade Hella läst om mej? Japansk? De hade naturligtvis inte mitt namn, men ändå. Det var värst. Jag hade brev från henne bara för någon dag sedan och hade tänkt besvara det i dag. Då kan jag ju berätta lite hur det var. Hon har väl fått det mesta från dej!" Du har tydligen inte fått någon kopia av släktbrevet. Har du klippt ur den där notisen om Olle, så är han nog tacksam att få den. Nu har han liksom fått nog av Kongo och längtar bara hem. Han har väl ungefär 2½ mån. kvar. Jag hoppas att han inte behöver komma ut på flera farofyllda expeditioner nu. Nu måste jag tacka så hjärtligt för alla vackra foton - 6 st. - som kom fram den 28 ds i oskadat skick. Dom var förtjusande! Jag blev så häpen, då jag fick en avis om rek. från Himeji. Vad kunde det vara. Jag kom hem från långa vandringar i stan, då lappen låg här på hallgolvet. Fastän väldigt trött drev mej min nyfikenhet tillbaka till posten, där jag senast varit. Och visst blev jag rikligen belönad. Tack ska ni ha för dom tjugiga bilderna! Flickorna fick sina i kyrkan i dag. Och dom andra tror jag att jag ska skicka ut till David, Lisa

s kall ju packa mi, så jag bryr mej inte om att skicka dom till henne. Ja, det är ju en fantastisk svägerska vi har! Hon är hemskt duktig, den saken är klar. Hennes ordspråksamling har visst åpponerat på dom lärde. Lisa kommer hit och säger adjö efter den 15 april. Troligen kommer hon till mej den 17:de. Hon ska bo här. Efter några dar här far hon till Borås. Och någon gång i början av maj flyger hon väl från Bromma. Det ska bli skönt för både henne och David att få leva ett normalt liv efter all denna pressande läsning. Om du nå inte får en någotsånär fullständig skildring från Olle, så ska jag skriva av en del av hans brev. Låt mej veta vad du tycker. Du skriver väl till Olle om du har tid. Jag vet ju att då gjort det. Men han säger att breven är halva födan där ute, särskilt nu när han bara väntar att tiden ska gå. Alla människor har tänkt på Olle och David och oss alla under de onda dagarna. I går hade jag brev från Emma Svenberg. Hon är snart 84 år och skriver: "Hoppas det har hörts något från Olle. Jag måste tala om att just den dagen, som han blev fri från fängelset, var jag ombedd av kvinnoföreningen i kyrkan här att sjunga och avgiva vittnesbörd om mina ungdomserfarenheter om hur Herren hör bön

Och när sedan pastorn hade talat begärd e jag ordet igen och bad att vi alla skulle bedja för Olle, som var fängslad, och just då blev han utsläppt. Hoppas han får komma hem igen till de sina? Det är väl för rart. Alla församlingar eller grupper som David eller Olle eller båda stötte på under sina färder samlades till bön. Och när dom återvände hade de kristna tacksägelsemöten. Stort. I måndags fyllde Ingegerd Börjesson-Svartholm 50 år. Vi hade uppvaktat med en liten sak, varför Ingegerd ringde på morron och frågade om vi kunde komma ut till Lerum, där dom bor, om Nils hämtade oss med bil. Det var ju bara jag som kunde. Syster Ester och hennes kamrat var i samma bil. Ester hade brutit armen för 3 veckor sen och hade den alltfort i gips. Hela släkten nästan var församlad där ute. Greta, Ingrid och Birgit f. Ahlbom, Pelle, Brita och Torgil, Nils mamma, moster och syster, Kerstin Svartholm, f. Thorell, Gurli Alinder och några som jag inte kände. Åkessons var med förstås med en hälsning från församlingen, som dom nästan aldrig besöker. Han sa bara att han var glad att vara med och få träffa så många av släkt och vänner och "så har jag en hälsning att framföra från församlingen! Enkelt och bra. Tusende hälsningar ätte *Anders*